

התייראו מהמפלצות
שיצרנו

מגן הדבורים

סופרת רבי המכר #1 של הניו יורק טיימס

דבני פרי

מגן הדרורים

דבני פרי

מאנגלית: דנה טל

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

דבני פרי
מגן הדרורים

Devney Perry
SHIELD OF SPARROWS
Shield of Sparrows Series

Copyright © 2025 by Devney Perry LLC.
Hebrew language copyright © 2026 Ahavot 2018

עורכת: ענבל כהן זיליאני
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: שירי צוק
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2026 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2026 | נדפס בישראל 2026

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב ISBN 978-965-7865-118

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לדמויות שהגיעו לפנינו.
לסיפורים שהובילו אותנו לכאן.
לסיכונים שאנחנו לוקחים. לחלומות שאנחנו רודפים אחריהם.
סמכו על הכנפיים שלכם.

"מגן הדרורים" הוא רומן פנטזיה עוצר נשימה המתרחש בעולם של מפלצות קטלניות ותעלומות קטלניות אף יותר. משום כך, יש בסיפור אלמנטים העשויים לא להתאים לכל הקוראים, ביניהם קרבות, אלימות, דם, זוועות, מוות של בני אדם ובעלי חיים, פציעות, ביתור איברים, מחלה, אשפוז, הצתה, שימוש באלכוהול, פעילות מינית ושפה גרפית, עם אזכורים של הרעלה וסחר בבני אדם ברקע. קוראים העשויים להיות רגישים לאלמנטים אלה, אנא קחו לתשומת ליבכם. אנחנו מזמינים אתכם לקחת חרב ולהתכונן לעולם חדש...

קלנדרה

אלדר

טראו

פרזאן

הוואלי

אשמור

טורא

פריס

ווסטור

סקנשון

אמריסט

מעבר
קריסנת

מפרץ רוסלו

רוסלו

אראני

סולטמור

אוקיינוס
מריקסמור

קוונטס

ערוץ
איבון

קולמברג

מה אם אקפוץ?

בעודי מאזנת את שיווי משקלי, תלויה בין שמיים לארץ על קצה צוק תלול, נתונה לחסדי העולם הזה, הזזתי את בהונותי היחפות בעפר שתחת כפות רגליי. משב רוח חזק עלול להטות אותי קדימה או אחורה. הרעד הקל ביותר באדמה, ואני אפול. או שאעוף.

מה אם אקפוץ? למישהו יהיה אכפת?

לא. לא ממני. לא מהנסיכה הלא נכונה של קוונטיס.

כשנים-עשר מטרים מתחתיי התנפצו גלים אל הסלעים, רסס המים היה לבן כשנשברו על האבן האפורה. רציתי לקפוץ. רציתי לצלול לתוך האוקיינוס הכחול הזה. רציתי להשתחרר מכבלי הציפיות של כולם רק לרגע ארוך אחד.

אבל אם אקפוץ, אאחר. ואם אאחר, אהיה בצרות צרורות.

מארגו תמרר את חיי אם לא אגיע לפגישה הזאת עם הלוחמים הטוראנים שאבא הזמין לקוונטיס, לכן לא יהיו שום קפיצות. במיוחד לא היום.

התרחקתי בזהירות מהקצה. אוי, הפיתוי.

זה לא שהם היו צריכים אותי בשביל הביזיון הזה. מיי הרי תקסים את האורחים שלנו.

היא הייתה נסיכת קוונטיס הנכונה.

אחותי למחצה טופחה כל חייה לקראת האירוע הזה. לקראת ההופעה הזו. במוקדם או במאוחר, היא תהפוך למלכת טורא, והיום הייתה ההזדמנות שלה לפגוש כמה נתינים עתידיים לפני שתינשא לנסיך הכתר שלהם בהמשך השנה.

הנוכחות שלי? לחלוטין לא הכרחית.

אבל עבדתי קשה מאוד כדי לא לעצבן את אימי החורגת,

מארגו – ואת אבא שלי. אני אולי לא הבת האהובה עליו או הנסיכה שכולם מטפחים, אבל היה כתר בחדר השינה שלי. והיום הזה נועד כולו כדי להראות לטוראנים בדיוק כמה נוצצים הכתרים שלנו יכולים להיות.

כתפיי צנחו כשצעדתי צעד נוסף הרחק מהצוק, ואז עוד אחד, כפות רגליי שקעו בדשא כשהלכתי אל נעלי הבית בצבע אפור-פחם שחלצתי מעליי בבעיטה קודם. אבל לפני שהספקתי לנעול אחת מהן, רעם פרסות דוהרות משך את תשומת ליבי אל הכביש.

הרעש הלך והתגבר – לא היה ספק שזה רוכב שמתקרב לכאן, ככל הנראה כדי לקחת אותי.
 "לעזאזל." איחרתני?

מארגו פטפטה ללא הרף בארוחת הבוקר, ואני הקשבתי רק בחצי אוזן כשהיא דקלמה את לוח הזמנים של אירועי היום לפני ההיכרות עם הטוראנים.

הפרשים הגיעו אתמול בשעה מאוחרת, לאחר רדת הלילה. קבוצת הלוחמים המובחרת החמיצה את חלון ההזדמנויות לארוחת ערב או לפגישות. בכוונה? ככל הנראה.

לא יכולתי להאשים אותם. וגם לא יכולתי לשפוט אותם על כך שלא יצאו מהאגף שלהם בטירה מאז, אולי כי נחו ממסעם על פני מעבר קריסנת' ואולי כי לא היו מעוניינים במעמסה של הנימוסים המלכותיים. אבל בין אם זה מוצא חן בעיניי ובין אם לא, עומד להתקיים פה מופע מרהיב. שיספק למיי את ההזדמנות להיראות במיטבה.

בזמן שהטוראנים עשו את כל הדברים שלוחמים טוראנים עושים כשהם מבקרים בממלכות זרות, אחותי עברה שורה ארוכה של הכנות.

מיי תטבול באמבט ויוענק לה טיפול יופי. מיי תקבל ודאי עיסוי עם שמנים ריחניים וטיפול בתכשירי טיפוח העור הטובים ביותר ביבשת. מיי תלבש שמלה שהתופרת שלה תפרה במשך חודש לכבוד הסעודה הערב.

מיי. כל זה היה למען מיי.

לא חשבתי שהגברים המבקרים יתעניינו במיוחד ברקמה או בתחרה, אבל מה כבר ידעתי? מיי הייתה המלכה לעתיד שלהם, לא אני. החובה היחידה שלי הייתה להופיע בזמן.

כשמארגו מנתה את רשימת ההוראות שלה במהלך ארוחת הבוקר, זו הייתה הפעם היחידה שבה ציינה את שמי.

אל תאחרי, אודסה.

לא תמיד איחרתי. בדרך כלל כן, אבל לא תמיד. וחצי מהזמן אף אחד בכלל לא שם לב.

ניתרתי על רגל אחת לתוך נעל בית אפורה, הרמתי את החצאיות של שמלתי התואמת והסטתי את משקל גופי כדי לנעול את הנעל השנייה. שתיהן כיסו היטב את אצבעות רגליי כשרוכב מוכר טיפס במעלה הגבעה אל צלע הצוק.

באנר ישב בגאווה על האוכף, שיערו הקצר בצבע חום־בהיר מסורק, כל שיערה במקומה. פניו נטולות הבעה.

חוסר ההבעה הוא סימן טוב? או שמא משמעותו שאני בצרות מפני שארוסי נאלץ לנטוש את כל תחומי אחריותו כגנרל כדי לבוא לכאן ולהביא אותי?

באנר משך במושכות והאט את סוסו, זכר זהוב עם רעמה וזנב שחורים, עד לעצירה. הוא ירד מהאוכף בתנועה חינונית והוביל את סוסו לכיווני בצעדים תכליתיים ומאיימים.

"נסיכה." נימת קולו הייתה רצינית, עיניו החומות ננעצו בשלי, אבל חיוך עלה בזווית פיו.

"בדיוק התכוונתי לחזור לטירה." הרמתי יד. "אני נשבעת."

"לפני או אחרי ששמעת אותי רוכב לכאן?" הוא הרים גבה. "את

תאחרי."

תאחרי, בזמן עתיד. כלומר, לא איחרתי. עדיין. פיו.

"אני מבטיחה להגיע בזמן," אמרתי. "לא היית צריך לבוא לקחת

אותי."

"למעשה, יצאתי לרכיבה."

"אה." אולי זה אומר שאף אחד לא ידע בכלל שאני מחוץ לחומות

הטירה. אני אוכל לחמוק בחזרה פנימה בלי שאף אחד ישים לב ולמהר להחליף בגדים.

באנר כבר היה לבוש לקראת הפגישה, במדים הרשמיים שלו. כפתורי הזהב על מעיל הטורקוז שלו הבריקו כמו צריחי הטירה שנראו מרחוק. סכיני ההטלה האהובות עליו היו תלויות על חגורת העור שלו. אבא ילבש מדים פחות או יותר זהים, אם כי הוא העדיף חרב. שמלתה של מיי לערב עוצבה בשכבות של בד ירוק-כחלחל ותכלת. מארגו תלבש ודאי כחול, שכבר הפך לצבע המזוהה איתה.

השמלה שלי, כמו כל השמלות שלי, תהיה אפורה. יום אחד, כשמארגו לא תכתיב לי את המלתחה ולא אשב תחת עיניו הביקורתיות של אבא בכל ארוחה, ארצה ללבוש אדום. או ירוק. או שחור. או צהוב.

כל צבע מלבד אפור.

"את יודעת, את יכולה לראות את כל העיר מהחלון שלך במקום ללכת ברגל את כל הדרך עד לכאן," הוא אמר.

"אבל כאן יש לי נקודת תצפית טובה יותר."

אור השמש לכד את נצנוצי הענבר בעיניו של באנר, והצבע העז בהק על רקע קשתיות עיניו החומות. הנצנוץ הענברי הזה היה הסימן של כל מי שנולד על אדמת קוונטיס.

מבטו נע מאחורינו, אל הטירה, ואז עבר אל העיר שהשתרעה לאורך קו החוף לצד הצוק שעמדנו עליו.

בתיה הלבנים של רוסלו כמעט זהרו באור אחר הצהריים. רחובות עיר הבירה היו הומי אדם ועמוסי עגלות. סירות הצטופפו במזחי הנמל, והמים השקטים של מפרץ רוסלו נצצו בצבעי ירוק כחול בוהק תחת קרני השמש המסנוורות. דגלי קוונטיס התלויים על מגדלי הטירה, שהיו באותו גוון ירקרק-כחלחל, התנפנו ברוח. על הגדולים שבהם היה תפור הסמל המלכותי – קשת שבה ארוגים עלים וגבעולי חיטה.

אבא חשב שאין מתחרה לנוף הנשקף מהמרפסת של חדר הכס שלו, אבל אני העדפתי בהרבה לראות את העיר מהנקודה הזאת.

הטירה הזאת הייתה ביתי, אבל הצוק הזה היה מקום המקלט

שלי. זה היה המקום היחיד שבו האוויר לא היה סמיך משיפוטיות ושומרים לא היו מוצבים בו בכל פינה, מוכנים לדווח על כל טעות שלי למארגן.

מנקודת התצפית הזו, יכולתי להריח את המלח שעלה מן המים. ניחוחות האוכל והתבלינים נישאו ברוח מהשווקים בכיכר. בימים רגועים כמו היום, יכולתי לשמוע את שאון הרציפים ואת המולת הרחובות. וכשהיה לי זמן, הייתי מביאה איתי יומן ומציירת בו את הנופים השונים.

מבטו של באנר נעצר על שלוש אוניות העץ שעגנו במפרץ, מפרשיהן בצבע ירוק-יער עמדו בניגוד קל לגוונים התכולים שעל הספינות של קוונטיס.

"ראית אותם כבר?" שאלתי. "את הטוראנים?"
 "עדיין לא. אבל נפגשתי עכשיו עם אבא שלך." הלסת שלו התהדקה. "הוא הודיע לי שהגארדיאן הגיע עם הפרשים."
 "הגארדיאן." הלסת שלי נשמטה והבטן התהפכה. "הגארדיאן.
 הוא כאן? ברוסלו?"
 "מתברר," ענה באנר בקצרה.

אוי, לעזאזל. זה לא היה טוב. בגלל זה הארוס שלי יצא לרכיבה. אומנם לא היינו מאוהבים, ואפילו לא נחשבנו לחברים, אבל היו כמה דברים שלמדתי על באנר במהלך האירוסים שלנו. הוא היה נאמן ללא סייג לאבא. הוא אהב את המעמד שנלווה לדרגתו ולאירוסיו לנסיכה. והוא תיעב בכל ליבו את הגארדיאן.

"אני מצטערת." הושטתי יד לעברו, אבל הוא פטר אותי בהינף יד, והעביר יד בשערו. "אתה הולך לפגישה?"

"אני הגנרל של הלגיון של אבא שלך. מה את חושבת?"

באמת היה לו קשה כל כך פשוט להגיד כן?

אולי אחרי שנתחתן, הוא יפסיק להתייחס אליי כמו אל ילדה. אם כי בהתחשב בהפרש הגילים בינינו, של חמש-עשרה שנה, לא באמת ציפיתי בנשימה עצורה שזה יקרה.

באנר שפשף בידו את לסתו, שהייתה חלקה למשעי ומהודקת בכעס. "תתפללי לקארין שאצליח לשמור על קור רוח."

אתפלל שאלת השלום תשמור על כולנו היום.
 "אני אנקום את נקמתי," הוא אמר, יותר לעצמו מאשר אליי,
 והגבר קר הרוח והרגוע שהיה אמור להיות בעלי נעלם. גופו החל
 לרטוט מזעם. ידיו נקפצו בצירי גופו, כאילו הוא משתוקק לשלוף
 סכין. "בי נשבעתי."

"באנר," הזהרתי. "אם הגארדיאן הפליג עם הטוראנים, אז הוא כאן
 בהזמנתו של אבא. זה לא הזמן. אתה לא יכול לתקוף אותו כשהוא –"
 "נראה לך שאני לא יודע את זה?"

נרתעתי כשהוא צעק בפניי. זו לא הייתה הפעם הראשונה שגבר
 הפנה אליי את זעמו. היא גם לא תהיה האחרונה. ולמדתי שקל יותר
 להיכנע מאשר להילחם. "אני מצטערת."

"אני מודע היטב לכך שאין לי ברירה אלא לזוז הצידה ולקבל את
 פני האורחים הללו לממלכתנו. אני חייב להיות בחדר הכס של אבא
 שלך ולפגוש את חתיכת הזוהמה שהרס את משפחתי. מגיע לי לקבל
 את ראשו של הממזר הזה על מגש, אבל אין ביכולתי לעשות כלום
 בנוגע לכך. פשוט כלום. ואני יודע בדיוק שזה לא הזמן, לעזאזל,
 אורסה."

שתקתי כשהוא ירק את שמי. "את הולכת לאחר," הוא צעק.
 "אוקיי." הנהנתי, והשפלתי את מבטי אל מגפיו המצוחצחים.
 באנר נשף אוויר והתעשת. אחר כך הניח אצבע מתחת לסנטרי
 והטה את פניי כלפי מעלה עד שמבטינו נפגשו. הכעס בקשתיות עיניו
 דעך לאיטו. "מצטער. אני מתוסכל."
 "זה מובן."

"את רוצה שאקח אותך בחזרה? אני יכול לוותר על המשך הרכיבה
 שלי."

"לא." חייכתי אליו בעדינות. "סיים אותה. אני אלך ברגל."
 אם הייתי בנעליו של באנר, כנראה שגם אני הייתי צריכה לנקות
 את הראש.

למה שאבא שלי יכריח אותו להשתתף בפגישה הזאת היום? אבא
 ידע שהגארדיאן הרג את אחיו של באנר. הוא ידע שהם רבו על אישה
 בטורא, והקרב הזה הסתיים במוות. כאשר השמועה על רצח אחיו

הגיעה לקוונטיס, אימו של באנר נשברה והגיבה קשה באופן בלתי הפיך עד כדי כך שהאישה שמה קץ לחייה בשנה שעברה. מתברר שאבא יכול היה להיות חסר רגישות כלפי הגנרל האהוב שלו בדיוק כפי שהוא יכול להיות כזה כלפי בתו הבכורה.

"נתראה אחר כך," הוא אמר. "אל תאחרי, נסיכה." באנר העביר פרק אצבע לאורך לחיי, אחר כך נסוג אל סוסו, עלה על האוכף ונעלם בלי להביט לאחור, לעבר הגבעות רחבות הידיים והשדות המשתפלים שהקיפו את רוסלו.

חיכיתי עד שהוא נעלם מן העין, ואז, באנחה, התחלתי לרדת בשביל הכבוש שיוביל אותי אל הכניסה האחורית של הטירה. משם יכולתי לחמוק דרך כניסה צדדית ולטפס במדרגות לחדרים שלי שבקומה הרביעית.

החדרים האפורים שלי.

הסוויטה של מיי הייתה בצבע תכלת, היא נועדה לכלה הבתולה שעתידה להתחתן בקרוב עם נסיך. שתמלא את תפקידה בהתאם לאמנת הסחר של קלנדרה ששמרה על השלום בין חמש הממלכות. היא הייתה הדרור.

אבל מיי הייתה רחוקה מלהיות ציפור מתוקה ועדינה. והיא בוודאי לא תהיה בתולה בליל כלולותיה. מצחיק איך השומרים מעולם לא דיווחו על ההתגנבויות שלה, לא בזמן שהיא הזדיינה עם הקפטן שלהם.

הצצתי מעבר לכתפי, אל קצה הצוק והאוקיינוס הפתוח שמעבר לו.

מה היה שם? מיי תגלה בקרוב. אחרי החתונה, היא תפליג לטורא. "פרחחית בת מזל."

מעולם לא קינאתי במיי, אפילו לא פעם אחת בחיי. היא הייתה הבת המועדפת על אבא. כשהגיע הזמן לבחור את הדרור, איש לא הופתע שהוא בחר במיי. והיא הייתה בבת עינה של מארגו. לה הייתה אימא בעוד שלי הייתה רוח רפאים. ובכל זאת, מעולם לא קינאתי בה, אפילו לא פעם אחת.

עד עכשיו.

כי בקרוב היא תעזוב ותגלה את הממלכה שמשתרעת מעבר לשערי רוסלו ולחופי קוונטיס.

ידעתי שאתגעגע לאחותי למחצה. מהיום שבו מארגו הניחה אותה בזרועותיי כשהייתי בת חמש, מיי הייתה שלי. היא נלחמה בי על הכול. היא הציקה לי ללא הרף. היא לא הייתה אדיבה ולא אסירת תודה. היא הייתה קוץ ענק בישבן שלי, אבל היא הייתה אחותי. ידעתי שאתגעגע אליה.

והשתוקקתי כבר שתעזוב.

אולי כשהצל שלה ייעלם, יהיה לי קצת חופש. אולי לא. אולי רגעי השלווה היחידים שאמצא עד שארית חיי יהיו על הצוק הזה.

רוח קלה הרימה את שערי הסורר, ודחפה תלתל לתוך פי. ירקתי אותו החוצה, אבל לא לפני שטעמו המר של הצבע החום שמארגו צבעה בו את שערי מדי שבוע התפשט על לשוני. התלתלים הפראיים מעולם לא נשארו קלועים בצמה, לא משנה כמה חזק משכו והחליקו אותם בנות הלוויה שלי. הם שיתפו פעולה רק כשהיו רטובים.

האוקיינוס קרא לי. עצרתי והסתובבתי.

מה אם אקפוץ? מישוהו ישים לב?

לא. לא לנסיכה הזאת. חיוך עלה על שפתיי.

רצתי אל הצוק. שמלתי האפורה והמשעממת התנופפה מאחוריי כשרצתי, מהר יותר ויותר, זרועותיי מתנועעות, רגליי דוחפות. לא חשבתי. לא היססתי. רגע אחד, רגליי היו דבוקות לאדמה. ברגע הבא, עפתי באוויר.

מים טפטפו משולי שמלתי הספוגה, והותירו אחריי שובל של טיפות כשצעדתי על קצות אצבעותיי דרך הגלריה שבאגף המזרחי של הטירה. ליכי הלם, ההתרגשות מהקפיצה מהצוק עדיין זרמה בעורקיי.

הייתי בת שש-עשרה כשביצעתי את הקפיצה הזו בפעם הראשונה. קבוצה של נערים-משרתים טיפסה על הגבעה הזו באחר צוהריים קיצי לווהט אחד, ואני עקבתי אחריהם מתוך סקרנות. צפיתי בהם מרחוק כשקפצו בזה אחר זה מקצה הצוק.

אחרי ששחו לחוף וחזרו לטירה, אזרתי אומץ להתקרב אל הצוק. עסקתי במשך שעות בניסיון להעריך את גובה הנפילה עד שסוף-סוף קפצתי. כשצללתי מתחת למים הקרים, בועטת בפראות כדי לעלות אל פני השטח, נשבעתי שלעולם לא אעשה זאת שוב. אבל כעבור שבוע, לאחר שקיבלתי נזיפה ממדריך כלי הנשק שלי על ביצועיי העלובים בירי חץ וקשת, טיפסתי על צלע הגבעה ההיא. הכרזתי שהיא שלי.

ברגעים שבהם הייתי צריכה להרגיש אמיצה, להרגיש חופשייה וחיה, הצוק הזה היה הישועה שלי.

היום לא הייתה הפעם הראשונה וגם לא תהיה האחרונה שאתגנב לתוך הטירה ספוגת מים. נעלי הבית שלי נעלמו, נגנבו על ידי הים, כפות רגליי היחפות השאירו שלוליות קטנות כשדרכו על רצפות השיש הלבנות כשהתגנבתי דרך הגלריה הנטושה.

אוזניי היו קשובות לכל צליל ולו הקל ביותר כשחלפתי בזהירות על פני שטיחי קיר וציורים. ההתגנבות הייתה כנראה מיותרת. אף אחד לא נכנס לאולם הזה, במיוחד לא מארגו.

היא לא אהבה את יצירות האומנות בגלריה הספציפית הזו. הן היו מבעיתות מדי לטעמה.

כל יצירה הייתה תיאור מימים עברו של הקרוקס. ציור הקיר הגדול ביותר נוצר לאחר תקופת הנדירה האחרונה שלהם, לפני כמעט שלושים שנה, כאשר המפלצות העצומות, דמויות הנשר, עפו מעל קלנדרה וטבחו בבני עמנו.

בציור נראה קרוקס זכר בצבע ערמון חותך אדם לשניים במקורו העצום. קרביים היו תלויים מפיו הפתוח. טופרו, חד יותר מכל להב, ניקב את ליבה של אישה שהייתה מחוצה תחת משקלו. קרניו העבות והמחודדות של הזכר נטפו דם ונוזלי גוף.

מארגו לא טעתה. הגלריה הזו הייתה ספוגה באלימות. ואולי אחרי שאחוזה על בשרי נדירה שלהם, גם כף רגלי לא תדרוך שוב בגלריה הזו.

בכתובים נאמר שהאלים הקדומים, אָמָה ואוֹדָה, בראו את בעלי החיים של קלנדרה כמתנות לבני האדם. כבני לווייה שיחלקו עימם את החיים בעולם הזה. האם והאב היו גאים ביצירות היפות שלהם. הם הרעיפו עליהם שבח ותהילה.

אבל גאוה זו עוררה את זעמם של ילדי האלים, ובהתקף קנאה יצרו האלים החדשים – השישייה – בעלי חיים משלהם. השישייה עיצבה טורפים בדמותן של החיות הקיימות בקלנדרה, אם כי הגרסאות של האלים היו הרבה יותר יפות. הרבה יותר חזקות. והרבה יותר קטלניות. הם הולידו מפלצות כדי שיזכירו לבני האדם ולבעלי החיים גם יחד שאנחנו שבריריים וחסרי משמעות. ולא הייתה מפלצת מטילת אימה יותר מהקרוקס.

בפעם הראשונה שראיתי את יצירת האומנות הזו, את ציור הקיר המחריד הזה, הקאתי בעציץ שרך. אבל תקופת הנדירה הבאה תגיע אלינו בקרוב, לכן אילצתי את עצמי לחזור לגלריה הזו, שוב ושוב, עד שהסצנות כבר לא הפכו את בטני.

כשאראה את הקרוקס עפים בפעם הראשונה, אהיה מוכנה להרס שהם עומדים להמיט על בני עמנו.

האלים באמת התעלו על עצמם עם היצירה הזו.

כי היו מפלצות.

והיו הקרוקס.

על פי תחזיות המלומדים, הנדידה הבאה עשויה להגיע כבר באביב הקרוב. בעוד פחות משנה מהיום. לי הייתה הפריבילגיה להיות מוגנת בין חומות הטירה הזו, כאשר רבים כל כך לא זכו לכך. קרעתי את מבטי מציור הקיר, עברתי מעבר לפינה, ועמדתי לפרוץ בריצה אחרונה אל גרם המדרגות, כשכמעט התנגשתי בגוף, ונסוגתי לאחור רק שבריר שנייה לפני שהתנגשנו.

"אני מצטע –" ההתנצלות דעכה על לשוני כשהרמתי את מבטי אל כוהן הווסטר. השתנקותי הדהדה מהקירות כשהתרחקתי לאט מהשליח של אבי.

הוא בהה בי בלי למצמץ וגופו התנשא מעליי, ראשו וכתפיו הגרומות גבוהים ממני. הוא היה לבוש בגלימות בצבע בורדו, שהבד שלהן נפל סביב גופו הרזה, והשתרך סביב קרסוליו וכפות רגליו, היחפות כמו שלי. הציפורניים על אצבעותיו ואצבעות רגליו היו עבות ומחורצות בגוון ירוק כהה. לא היה לו שיער, לא היו לו גבות, ועורו היה לבן חיוור וצונן. אפו הניצי היה מונח בחדות מעל שפתיו הדקות וחסרות הצבע.

בת הלוויה האהובה עליי אמרה שהעור של הכוהן עשה לה צמרמורת, אבל עיניו הן שגרמו לרעד לחלוף במורד עמוד השדרה שלי. הן היו בריכות אחידות, אינסופיות, ללא אישונים, באותו גוון ירוק עמוק כשל ציפורניו. סיוטים נולדו בעיניים האלה.

לא עניין אותי מה האחרים אמרו על האחוזה. הווסטר היו מטילי אימה גרועים בהרבה מכל מפלצת ששוטטה בחמש הממלכות. עוצמה קרנה מגופו, ואני התנודדתי על עקביי. קסם הווסטר פצפץ סביבי כמו ניצוצות. הוא עשה לי סחרחורת. בחילה. זה היה כמו לקפוץ מהצוק שלי, רק שלא הייתה תחתית. לא היה סוף לסחרור של איבריי הפנימיים או לבור שתחת רגליי.

בני אדם לא נועדו לשהות בסמיכות כזו לקסם. בלעתי את הדחף לצעוק כשחשתי את כוחו מגרד ושורט את עור זרועותי החשוף.

הווסטר הטא את ראשו הצידה, כמו ציפור, כשבחן את בגדיי

הרטובים. הוא הרים יד גרומה, וזקף אצבע אחת. בהינף של מפרק כף ידו, המים ניתזו משערי.

הם הסתחררו סביב פניי, כשהטיפות מתמזגות ומתרוממות, עד שכדור מים צלולים הסתחרר מעל ראשי. הוא נמתח והתרחב, הפך לחבל מעוגל שמרכזו חלול. קווים נמתחו מהמים, כאילו נמשכו לעבר התקרה המקומרת.

הם הסתחררו סביב סביב סביב עד שהכוהן עיצב את המים בצורת כתר שהתנשא מעל ראשי.

אבא אמר שאחווה הווסטר השתמשו לרוב בקסם הנוזלי שלהם כדי להעביר מסר. שהם עשו מניפולציות באוויר, במים ובדם כדי להצהיר הצהרות.

ובכן, לא ידעתי מה המשמעות של כתר המים הזה, אבל לא הייתי לי שום כוונה לבקש מהכוהן להסביר. מיהרתי לעבר המדרגות, דהרתי במעלה הגרם הראשון, ניתרתי במדרגות שתיים בכל פעם, כשאני אוחזת בחוזקה באגרופיי בחצאיות ספוגות המים שלי. במישורת, הבטתי לאחור.

עיניו הכהות של הכוהן המתינו.

צמרמורת נוספת עברה בכתפיי לפני שאחזתי במעקה ואילצתי את עצמי להמשיך לעלות. רק בקומה השלישית שככה התחושה שעכבישים זוחלים על עורי.

שפשפתי את שרוולי שמלתי הרטובה, כאילו יכולתי לסלק כך את תחושת העקצוץ.

למה הכוהן לא יכול היה לייבש את השמלה שלי במקום את השיער שלי? זה היה יכול להיות מועיל. ממש הרגשתי איך התלתלים שלי מתנפחים עכשיו.

אז כבר לא תהיה לי אפשרות לקלוע את השיער כשהוא רטוב. הווסטר היה סיבה נוספת לכך שלא רציתי ללכת לפגישה הזו עם הטוראנים.

הכוהנים כמעט ולא ביקרו בטירה, אך לפני שישה ימים, ללא אזהרה מוקדמת, השליח של אבא הגיע לפתע. אחרי כל מפגש איתו הייתה לי בחילה.

מה הוא עשה כאן בכלל? אולי האחוה שמעה שאבא שכר את הפרשים של טורא. או שאולי הוא הגיע בגלל הגארדיאן.

הווסטר היו חמקמים ונמנעו ממפגש עם רוב בני האדם. לפחות כך חשבתי, מפני שהכוהן היחיד שראיתי אי פעם היה השליח של אבא, ובביקוריו הוא שהה קרוב לטירה.

לא הייתי בטוחה אפילו כמה ווסטר יש באחוה. מאות? אלפים? בספריית הטירה היה ספר אחד ויחיד על הווסטר, והוא היה קצר. קצר מאוד, מאוד.

השליח של אבא ביקר כשהיו אירועים פוליטיים חשובים, חתונות נכבדות והלוויות מלכותיות. ככל הנראה כדי לוודא שכולנו מתנהגים יפה ומקיימים את תנאי האמנות החתומות בקסם של קלנדרה.

פעם שאלתי מורה פרטי מה הווסטר עושים בעצם מלבד להפעיל קסם נוזלי ולנסח שבועות דם בשביל מלכים. הכהנים היו בני אדם שירשו קסם או שהם היו משהו אחר לגמרי. הוא אמר לי שזה מסובך – מה שאומר שגם הוא לא ידע.

נראה שאבא ביחסים טובים עם השליח שלו, אך הם בהחלט לא נראו כמו חברים קרובים.

טוב, תהא אשר תהא הסיבה שבגללה הכוהן בא לכאן היום, הייתי כבר קצרת רוח לראות אותו הולך. עם קצת מזל, הוא יסתלק ברגע שהטוראנים יעזבו את רוסלו, ויחזור למקום שהווסטר כינו הבית. תעלומה נוספת לגביהם. איש לא ידע היכן הם גרים.

רק המחשבה על עיירה שלמה של ווסטר, רחובות ובניינים שאופפים בקסם המרקיב שלהם, עשתה לי בחילה.

תחושה מציקה עקצצה בעורפי כאילו מישוהו מסתכל עליי. הסתובבתי לאחור, מצפה למצוא את הכוהן, אבל הייתי לבד בגרם המדרגות.

"ופרנואידית מן הסתם," מלמלתי כשעליתי מהמדרגה האחרונה אל המסדרון המרכזי של הקומה הרביעית.

"למה השמלה שלך רטובה?" השאלה של מארגו תפסה אותי בהפתעה, וטפחתי בבהלה על עצם החזה שלי. "ומה קרה לשיער שלך?"

נאנקתי. אז לחמוק בלי שירגישו בי ירד מהפרק. לעזאזל.
"סליחה, מארגו."

זו הייתה אשמתי של הווסטר – המנוול הזה. בדרך כלל, נהגתי לבדוק את המסדרון כדי לוודא שאין בו איש לפני שחציתי את השטיח לחדר שלי. במקום זאת, דעתי הוסחה ממגעו הדוקרני של הקסם של הכוהן ולא הייתי דרוכה מספיק.

"אודסה." לא היה אדם אחד בקלנדרה שיכול היה להחדיר כל כך הרבה כעס ותסכול לשם שלי כמו אימי החורגת.

"אני אהיה מוכנה בזמן. אני מבטיחה."

עיניה הכחולות כאוקיינוס, עם הנצנוץ הענברי של קוונטיס, היו חדות כפגיונות כשהיא הצביעה על דלת חרדי. "את כבר מאחרת."

"עדיין לא."

נחיריה של אימי החורגת התרחבו כשחלפתי על פניה בריצה לעבר החדרים שלי.

"בסדר. אני כמעט מאחרת."

"תזדריזי." היא נכנסה בעקבותיי לתוך החדר ואל חדר ההלבשה שלי. כשמשכתי בשערי – שיער יבש מאוד, מתולתל מאוד, ומאוד לא חום – מעבר לכתף, אצבעותיה כבר החלו לעבוד בפרימת הכפתורים בשמלתי.

"את לא חייבת להישאר," אמרתי. "בריאלי או ג'וסלין יכולות לעזור לי."

היא משכה חזק כל כך את הכפתור האחרון שהוא נקרע, קפץ וניתר על פני הרצפה. "את רואה פה איפשהו את בריאלי או את ג'וסלין?"

"אממ, לא." החדרים שלי היו ריקים ובגדי השינה שהורדתי הבוקר היו עדיין מונחים בערמה על הרצפה ליד פרגוד ההלבשה.

בנות הלוויה שלי הוקצו למי לאותו יום, או שעסקו בריגול אחר הטוראנים. ניחשתי שמדובר באפשרות השנייה.

"הן עסוקות באגף הדרום-מזרחי," אמרה מארגו.

אה. שם לנו הטוראנים, לא?

"הפרשים האלה הכניסו טינופת למסדרונות שלנו."

טינופת? "הם הפליגו על מעבר הקריסנת', לא? איפה בדיוק הם יתלכלכו שם?"

"אורסה." כעס נשמע שוב בקולה.

"הבנתי. שאלות אחר כך."

"בבקשה." מארגו דחקה אותי קדימה, ושלחה אותי בריצה אל מאחורי הפרגוד כשמחוך שמלתי צמוד לחזי.

הבגד נחת בחבטה כשהיא דחפה את שמלתי החדשה מעבר לשולי הפרגוד.

העובדה שמארגו הצליחה למצוא גוון אפור משמים יותר מהקודם הייתה למעשה די מדהימה. שפתי התעקלה כשנכנסתי לחצאיות שלה. "נצטרך לצבוע לך את השיער. שוב. ואין לנו זמן." נקישת כף רגלה הייתה כמו סטירה חוזרת ונשנית על היר. "הולכת לשחות. בלבוש מלא. למה את ככה? למה לא יכול להיות לך תחביב רגיל כמו ירי בחץ וקשת או רכיבה על סוסים?"

אהבתי לאייר ולצייר, אבל האם מארגו העריכה את יצירות האומנות שלי? לא. במקום זאת, היא הייתה מתעצבנת בכל פעם שהאצבעות שלי היו מוכתמות בפחם או בצבעי פסטל.

היא רצתה שאהיה כמו מי. שאוהב סיף ואגרופ. אלה היו תחביבים מקובלים בשביל הבת שלה, הנסיכה שלה. אבל אומנות ושחייה, שתיהן פעילויות יחסית מתונות, נחשבו מדאיגות ומרגיזות.

כן, הלכתי לשחות. כן, כנראה שזה היה צריך לחכות למחר. לפחות מארגו לא ידעה בדיוק איך נכנסתי למים. איש לא ידע.

אם מישוהו יגלה שאני נוהגת לקפוץ מהצוק הזה, העונש יהיה כבד. "אני מזדרזת," הבטחתי. "איברתי את תחושת הזמן."

"ילדה, את בוחנת את גבולות הסבלנות שלי."

"סליחה, סליחה, סליחה." לא משנה כמה פעמים התנצלתי, זה לא שינה דבר, אבל בכל זאת המשכתי לנסות.

היא רתחה מזעם כשיצאתי, לבושה כולי באפור. "תסתובבי."

הפניתי אליה את גבי כדי שתוכל לרכוס את כפתורי השמלה. הבד נצמד אל הצלעות והשדיים שלי. המחשוף הותיר את עצמות הבריה והצוואר חשופים בעוד השרוולים נשפכו עד קצות אצבעותיי.

החצאיות נערמו סביב ירכיי, מרשרשות ומתנועעות עם כל תנועה שלי.

בכל צבע אחר, זו הייתה יכולה להיות שמלה יפהפייה. באפור, כמעט נטמעתי ברצפת האבן. אולי זו הייתה המטרה. "שיער." מארגו נקשה באצבעותיה והצביעה על שידת האיפור, עומדת מאחוריי כשהתיישבתי על הספסל.

היססתי לפני שנתתי לה את המסרק. בידיה, זה היה כלי נשק שהשתמשה בו לעיתים קרובות. הקרקפת שלי תכאב במשך שעות אחרי שהיא תסיים עם העינויים האלה. "את לא צריכה לעשות את זה. אני יכולה להסתדר. אני בטוחה שמי צריכה אותך יותר." "היא... עסוקה."

עסוקה. כלומר, היא הייתה עם קפטן המשמר בהשתובבות אחר הצוהריים שלהם.

למה זה היה בסדר שמיי תספיק לעשות קצת כיף לפני הפגישה הזאת עם הטוראנים, אבל אני נזפת על שחייה קטנה באוקיינוס? הצביעות חגגה בטירה הזו.

מארגו תלשה את המסרק מידיי וגררה אותו בין תלתלי, מושכת כל כך חזק שנאלצתי לאחוז בצידי הספסל כדי לא ליפול לרצפה. לאחר שסיימה להתיר את רוב הקשרים, היא נקשה באצבעות ידה הפנויה. "אבקת צבע."

מתחתי את היד אל צנצנת האופל שעל שידת האיפור, הסרתי את המכסה ונחנקתי מהריח החריף של הצבע. הריח יתפוגג תוך כמה דקות, אבל בשם האלים, השאיפה הראשונה הזו צרבה לי את הגרון. היא ניצרה את האבקה לתוך שורשי השיער שלי עד שהצבע הטבעי שלהם התעמעם.

עד שהקווצות בצבעי הכתום, האדום, הנחושת והקרמל, נעלמו. היא לא פספסה אפילו תלתל אחד, וכשהסתכלתי במראה, הגוון החום המוכר הביט בי בחזרה.

לא הפריע לי הגוון החום, לא ממש. מארגו אמרה שזה מתאים לצבע הפנים שלי. שזה הדגיש את הנמשים שעל אפי ואת הפסים הזהובים בעיניי.

אני חושבת שהשיער הג'נג' בעיקר הזכיר לה יותר מדי את אימא שלי.

אני הייתי יותר מדי כמו אימא שלי.

"מעולם לא פגשתי מישהי שיש לה נטייה כזו להסתבך בצרות." מארגו השליכה את המסרק הצידה והחלה למשוך את התלתלים ולקלוע אותם לצמה. "יכולת להיטרף על ידי כרישים."

"אין כרישים כל כך קרוב לחוף."

"באמת? ואני מניחה שאין גם צלופחי מח עצם. שכחת מה הסיבה שבגללה הטוראנים נמצאים כאן מלכתחילה?"
 "לא," מלמלתי.

הטוראנים באו לכאן כדי להרוג את המפלצות שזרעו הרס בנתיבי הסחר של אבא בשנה האחרונה. מה שהחל כמתקפות אקראיות מצד המפלצות הלך והסלים, ונכון לקיץ זה, רק אונייה אחת מכל שלוש הגיעה ליעדה. צלופחי מח העצם לא הותירו ניצולים באף מתקפה. לפני השנה האחרונה, לפני שהם התחילו לתקוף את האוניות שלנו, ידענו רק שהם חיים במעמקים של אוקיינוס מריקסמור, הרחק מהמקום שבו הפליגו אוניות קוונטיס שלנו. למה הן שינו ממנהגן? המפלצות עברו אל פנים הארץ בחיפוש אחר מזון? היה טורף חדש שדחף אותן לעבר חופי רוסלו?

האלים יצרו מפלצות מפחידות יותר אפילו מהקרוקס?

לא רק שהמשלוחים שלנו אבדו, אלא שגם המלחים הטובים ביותר של קוונטיס הוטבעו ונטרפו על ידי צלופחי מח העצם. נהיה בלתי אפשרי – וגם יקר – לשכנע מישהו להפליג במעבר קריסנט'.

היינו חייבים לאבטח את נתיבי הסחר. היינו חייבים למסור את משלוחי התבואה שקצרנו ומכרנו לליין, ג'נסיס, אוזארט' וטורא, לפני שמלך אחר יראה במשלוחים החסרים הללו פגיעה בכבודו. השתמטות מחובתנו על פי האמנה. הזמנה למלחמה.

איש לא יכול היה להרשות לעצמו מלחמה, לא כשנדידת הקרוקס קרובה כל כך.

היינו צריכים לאגור את כל המשאבים שלנו. לוודא שיש לנו כלי נשק, מזון ואספקה מוכנים בהישג יד לקראת בואן של המפלצות. רק

האלים ידעו איזה הרס הן ימיטו עלינו. לא יכולנו לאבד את האוניות שלנו העמוסות בחיטה, תירס ושעורה, במיוחד לא אחרי שכבר סחרנו ביבולים אלה תמורת כלי נשק ועץ לבנייה.

חיילי קוונטיס ניסו להרוג את צלופחי מח העצם, אך המפלצות היו אכזריות וערמומיות כמו לוחמים מנוסים. הן נעו במהירות האור, והעצם הנוקשה שבלטה מגולגולתן נגחה כמו אייל ברזל בגוף האוניות ופיצחה אותן. אנשינו הצליחו להרוג כמה מפלצות, אבל לא מספיק. המפלצות המזיקות המשיכו להטביע את אוניותינו.

אז אבא שכר את הטוראנים כדי שיטהרו את מעבר קריסנת' מצלופחי מח העצם. איך? לא היה לי מושג.

"את חושבת שהם יצליחו להרוג אותם?" שאלתי את מארגו. "טוב, אם שש החיות המתות שהיו תלויות ברציפים הבוקר הן סימן כלשהו, אז הייתי אומרת שכן."

"מה? הם כבר הרגו את הצלופחים?" הזרקתי במקומי. "מתי?" "הם הביאו אותם כשהם הגיעו אתמול בלילה."

אילו ידעתי, הייתי מוותרת על צלע הצוק ויורדת היישר לרציפים. עד היום ראיתי את צלופחי מח העצם האגדיים רק בספרים. "מה הגורל שלהם? הם כחולים?"

מארגו נחרה בלעג. "את מתרגשת יותר ממש מפלצות מתות מאשר מהחתונה שלך עם באנר."

היה צדק בדבריה. פספסתי יותר פגישות תכנון לקראת החתונה מאשר אלה שנכחתי בהן.

הסתובבתי. "איך הם הרגו אותם לדעתך?" "אודסה," היא ענתה בכעס, וסובבה את ראשי אל המראה בכוח. "אל. תזוזי."

למי היה אכפת מהשיער שלי? אני לא הייתי האישה שהוצגה היום לראווה. לאף אחד לא היה אכפת ממני. אבל סתמתי את הפה ונתתי למארגו להמשיך לקלוע לי צמות.

לפני מות אימי, מארגו הייתה בת הלוויה שלה, ומכיוון שהיה לי את השיער של אימי, מארגו הייתה מיומנת היטב בטיפול בתלתלים שלי.

"ראיתי את באנר קודם." חכיתי עד שעיניה הכחולות של מארגו הישירו מבט אל עיניי הזהובות במראה. "הוא אמר לי שהגארדיאן הגיע עם הטוראנים."
 "כן." קמט נוצר בין גבותיה.
 הגארדיאן.

אדם שהשמועות עליו אמרו שהוא אכזרי וקטלני יותר מכל יצור אחר שנוצר על ידי האלים.
 החדשות על הגארדיאן הגיעו לחופי קוונטיס לראשונה לפני שלוש שנים, ומאז נטו עוד אינספור מעשיות על מוצאו.
 היו שהאמינו שהוא זחל מתוך קבר בטורא. שהוא יותר רוח רפאים מאשר ישות בת תמותה. חלק אמרו שהוא התגלמותו של איזאק. שלא המוות נמאס לשבת בכס מלכותו והוא התחפש לאדם כדי שיוכל לענות בני אנוש להנאתו. ואחרים היו בטוחים שהוא קיבל את כוחותיו מהאלים העתיקים בכבודם ובעצמם.
 הוא היה יותר מיתוס מאשר בן אדם, והסיפורים עליו התפשטו ברחבי היבשת כאש בשדה קוצים.
 "מה זה אומר שהוא כאן?" שאלתי את מארגו.

"זה אומר שאסור לך לצאת לשוטט בלי השומרים שלך. זה אומר שאסור לנו לאחר." היא עבדה באצבעות נמרצות, משכה כל תלתל לתוך הצמה העבה. אבל היום, נרמה שאפילו השיער שלי מחה על ההצגה הזאת. כשהצמה התפרקה והתלתלים קפצו סביב רקותיי בפעם השלישית, היא הניפה את ידיה באוויר.
 "אין לי זמן לזה. סיימי ובואי לחדר הכס." היא צעדה במהירות לעבר הדלת, וחצאיות שמלתה בצבע קובלט הסתחררו סביבה כסופה סוערת.

כשחלפה על פני חלון, אור השמש נשבר מבעד לאבני החן שבכתר שלה. שיערה הזהוב והמשיי נשפך במחלפות חלקות על כתפיה וגבה. היא ריחפה יותר מאשר הלכה, סנטרה זקוף. היא אולי לא נולדה למשפחת מלוכה, אבל מארגו קרוס הייתה מלכה בכל רמ"ח איבריה.

וגם בתה תהיה כזו.

לאחר שאימי החורגת יצאה מהחדר, הבטתי במראה וצנחתי על הכיסא.

בזמנים כאלה, הצטערתי שאני לא צעירה יותר. שאני לא ילדה כמו ארת'לאיוס. אחי למחצה בילה את ימיו באושר בחדר הילדים, בלי שום מודעות לחובותיו. וטוב שכך. כי כיורש כס המלכות של אבי, ארת' יחתום יום אחד על שבועת דמים של אמונים לאבא, כמו רוב היורשים המלכותיים בחמש הממלכות של קלנדרה, ועד מהרה יהיו לו יותר התחייבויות ממה שאני הייתי מסוגלת לשאת. מסכן קטן.

למרות הפרש הגילים של עשרים שנה בינינו, קיוויתי שהוא יפנה אליי אם אי פעם יזדקק להפוגה מדרישותיהם המחמירות של אבא ומארגו. עד אז, מיי ואני נישא בנטל הזה.

שערי היה פרוע, למרות ניסיונותיה של מארגו לקלוע אותו לצמה, אבל הצלחתי בכוח רב להכניע אותו במידת מה, עד שנותרו רק כמה קווצות תועות סביב פניי. כשקצה הצמה היה קשור בסרט סאטן, לקחתי את הכתר שהמתין על שידת האיפור, והנחתי אותו על ראשי. הוא היה כבד, המתכת קרירה ונוקשה. בתוך הזהב הנוצץ שובצו מאות אבני ענבר נוצצות.

הכתר היה הדבר היחיד עליי שלא היה אפור.

בשם האלים, כמה שנאתי אפור.

זקפתי את גבי ונעמדתי ביציבה שמורי הנימוסים וההליכות החדירו בי באימונים מאז גיל שלוש. הבטתי במראה, ונסיכה הביטה בי בחזרה.

נסיכה שעמדה לאחר.

חמקתי דרך הכניסה הצדדית של חדר הכס, ועצרתי את נשימתי כשנעתי בדממה והצטרפתי למארגו ומיי משמאל לבמה המלכותית. "ברוכים הבאים." קולו של אבא היה קר כמו החלל הגדול והמהדהד שסביבו. הוא העדיף שתשרור בו טמפרטורה קרה כקרח, כנראה מפני שזו תאמה לרוב את מצב רוחו.

אור נשפך מבעד לחלונות ויטרו', והטיל על רצפת השיש גוונים שונים של כחול, ירוק וצהוב. כולם התאספו במרכז החלל, כס המלכות מזהב של אבא ניצב ריק על הבמה. היו יותר שומרים מהרגיל. ארבעה במקום שניים הוצבו ליד כל דלת.

מבטו של אבא נותר ממוקד בגברים שעמדו מולו, אבל לא היה לי ספק שהוא יודע שאני מתגנבת לחדר באיחור. ושהוא ינזוף בי על כך מאוחר יותר.

מארגו ומיי לא עמדו בתוך קבוצת הגברים, אלא זו לצד זו כמה צעדים מאחוריהם, שתיהן במראה ייצוגי עם הכתרים לראשיהן. הבת הייתה יפה כמו אימה. מיי אחותי הייתה אומנם העתק מושלם של אבא בעקשנות ובכוח הרצון מברזל שלהם, אבל נראתה כמו העתק מדויק של מארגו, החל מהאף הקלאסי ועד לקצה הסנטר המחודר.

אני נראיתי כמו אימא שלי? הלוואי שהייתה לי דרך לזכור את פניה. היא מתה כשהייתי תינוקת, ואבא הורה להסיר את כל הדיוקנאות שלה מהאולמות. הסיבה היחידה שידעתי שירשתי את שערה הייתה בגלל התדירות שבה מארגו קיללה אותו. אבל חוץ מזה, לא היה לי מושג אם היה לנו אותו אף, סנטר או פה.

כשנעצרתי לצידה של מארגו, היא הביטה בי במבט שהביע אי־שביעות רצון, ואז החזירה את תשומת ליבה לגברים. חמישה טוראנים עמדו כתף אל כתף, כך שגופם הרחב יצר חומה.

כל אחד מהם היה עמוד יצוק של שרירים מעוצבים וכוח אדיר. בשם האלים, הם היו ענקיים.

באנר התנשא לגובה של יותר ממטר ושמונים, אך בהשוואה לגברים אלה, הוא נראה רזה וגמלוני. אפילו אבא, שהיה הגבר הגדול ביותר שראיתי אי פעם, לא השתווה לגובהם ולחוסנם של בני טורא.

אין פלא שהם הצליחו להרוג את צלופחי מח העצם. הטוראנים לא היו לבושים בבגדים מהודרים, לא שציפיתי שקבוצה של לוחמים תלבש מעילים מחויטים או תנעל מגפיים מצוחצחים. הם לבשו מכנסי עור שעטפו ירכיים עבות. האפודות החומות המעוטרות שלהם נלבשו מעל טוניקות כותנה בצבע שנהב שנמתחו על שרירי זרוע מגוידים. כל אחד מהם ענד על מפרקי כפות ידיו שרוולי עור. לשניים מהגברים היו קעקועים כהים בדוגמה מסובכת, שכיסו את אמות ידיהם.

כל אנשי טורא היו חמושים בסכינים או בחרבות שנקשרו על גבם. אחד מהם נשא שלושה פגיונות על חגורתו. הם נראו מוכנים למלחמה, לא לארוחת ערב עם בני מלוכה.

היה מפתיע שאבא הרשה להם בכלל להיכנס לחדר הכס כשהם חמושים ככה. בדרך כלל נלקחו מהאורחים כלי הנשק שלהם לפני פגישה עם המלך. הטוראנים סירבו? או שהשומרים בכלל לא טרחו לבקש?

"לפני שנתחיל בהיכרויות." קולו העמוק של אבא הדהד בחדר. "ברצוני להביע את תודתי על שירותיכם. אנשיי אומרים לי ששישה צלופחים הובאו עם האוניות שלכם אמש. לא ציפיתי שתפעלו מהר כל כך. על כך, אני מודה לכם."

האיש עם הפגיונות שילב את זרועותיו על חזהו. היה לו זקן סבוך בגון ברונזה, קלוע מתחת לסנטרו. "עשינו רק את מה שלשמו שכרת אותנו."

היה משהו בנימת קולו של האיש. נימה של התנשאות שהלסת של אבא התהדקה בתגובה אליה כשהרים יד ונקש באצבעותיו.

אותה דלת צדדית שהתגנבתי דרכה רגעים ספורים קודם לכן

נפתחה עתה לרווחה, ושני שומרים נכנסו פנימה כשהם נושאים ארגז כה גדול שיכולתי להיכנס לתוכו ולתפוס תנומה בנוחות. הם הניחו אותו במרכז חדר הכס, פתחו את המכסה עד הסוף, וחשפו את תוכנו – מאות מטבעות של קלנדרה.

מעולם לא ראיתי כל כך הרבה כסף. היו פה מספיק זהב וכסף כדי להאכיל את כל הפיות ברוסלו במשך חודשים.

לוחם טוראני בעל עור שחום חלק ועיניים כהות שקועות צעד אל הארגז, וכרע ברך לידו כדי לבדוק את תכולתו. שערו השחור היה קלוע בצמות ארוכות, שנקשרו בחבל על עורפו. הוא הרים מטבע אחד, וזרק אותו באוויר. הוא נחת על המטבעות האחרים בנקישה מתכתית.

זה היה הגארדיאן?

"לספור אותם, הוד מלכותך?" הוא שאל כשקם והצטרף שוב לאחרים.

רגע. מה? למי הוא קרא הוד מלכותך?

הלוחם במרכז השורה הניד בראשו לשלילה.

אלא שהוא בכלל לא היה לוחם, נכון? זה היה נסיך הכתר?

מעולם לא ראיתי את הנסיך הטוראני עד היום, אבל זהו ודאי זאווייר וולף.

יורש העצר של כס המלכות של טורא.

בעלה לעתיד של מיי.

אוקיי, זו הייתה הפתעה. אם גם מארגו הייתה המומה, היא לא

הראתה את זה. וגם מיי לא. ברור שפספסתי משהו כיוון שאיחרתי.

הנסיך זאווייר היה ברוסלו. הגארדיאן היה ברוסלו.

מה הולך כאן? זו הייתה אמורה להיות פגישה קצרה והזדמנות

לאבא לשלם לפרשים של טורא ששכר. עכשיו זו הייתה היכרות

מלכותית? כולם חוץ ממני ידעו על כך? זה הסביר מדוע כוהן הווסטר

היה כאן.

מזל שמארגו התעקשה על כל הטיפוח הזה של מיי קודם, אם זו

הייתה הפגישה הראשונה שלה פנים אל פנים עם ארוסה.

"אין צורך לספור את המטבעות." אבא דיבר בנימה הקרירה

והאדישה המוכרת שלו, אך האש בעיני הקרמל שלו הסגירה אותו. "כל המטבעות שהסכמנו עליהם נמצאים שם, עד האחרון שבהם." הלוחם שדיבר קודם, האיש המזוקן עם הפגיונות, אמד את אבא במבטו. "ומה אם המחיר שהסכמנו עליו כבר לא מספיק?" השמועה אמרה שהנסיך זאווייר לא דיבר. אם הרכילות הייתה נכונה, אז אולי הלוחם הזה דיבר בשמו, כמו יועץ. או גנרל. עיניו של אבא בערו בזעם, הנצנוצים בצבע ענבר נראו כמו להבות תאומות. "ומהו בדיוק המחיר החדש שלכם?" לפני שעלה בידו של הלוחם לענות נפתחו הדלתות הראשיות, ותשומת הלב של כל הנוכחים פנתה לעברן. כוהן הווסטר שנתקלתי בו קודם לכן נכנס לחדר הכס. רגליו היחפות בצבצו מתחת לגלימותיו, כשהציפורניים הירוקות המבעיתות שלו נראות לעין כול. אך הוא לא היה לבד הפעם. שני צעדים מאחוריו הגיע חבר נוסף באחוזה, לבוש באותן גלימות בצבע בורדרו. הכוהן הזה לא הלך. במקום זאת, הוא ריחף מעט מעל הקרקע כאילו נישא על ידי רוח בלתי נראית. כאילו כוח הכבידה לא מושך את גופו כפי שמשך את גופם של כל האחרים. ציפורני ידיו ורגליו היו כה ארוכות עד שהתעקלו והסתלסלו כמו סלילי נייר. צריבת הקסם שלהם הורגשה באופן מיידי. הכוח נע במהירות מעל כתפיי ובמורד גבי. נדרשתי לכל שליטתי העצמית כדי לא להתפתל. כוהן ווסטר אחד עורר בי תחושה לא נוחה. אבל שניים? זה היה כמעט בלתי נסבל. נאבקתי בדחף לשפשף את זרועותיי ולרוץ לעבר הדלת. אם מארגו או מיי חשו את אותה אי־נוחות, אף אחת מהן לא הראתה זאת. מי היה הכוהן השני הזה? הוא הגיע לכאן עם הטוראנים? או שמא ליווה את הגארדיאן? הווסטר לא יכלו להרעיד את האדמה או לזרוק כדורי אש, אבל הם יכלו לכופף ולסובב אוויר ומים כרצונם. קסם הדם שלהם שימש ליצירת בריתות בלתי שבירות. אבל מעולם לא ראיתי אחד מהם מרחף

עד היום. כוחו של הכוהן הזה היה חזק יותר, מושחז יותר, כך נדמה, מאשר כוחו של השליח של אבא.

שני הווסטר נראו אותו הדבר, ללא שיער עם עור שקוף, אבל הכוהן השני נראה מבוגר יותר. תשומת ליבו, אותן עיניים ירוקות-שחורות, נעה לעברי, השתהתה עליי רק לרגע, לפני שהעביר את תשומת ליבו מעבר לכתפו אל הדלתות.

מתח התפשט ברחבי החדר, וכשמבטי עקב אחר מבטו, ליבי טיפס אל גרוני.

האיש שנכנס לאחר מכן לא נראה כמו התגלמות של אל. הוא לא נראה כמו רוח רפאים. הוא היה גבוה ורחב כתפיים, כמו שאר הטוראנים. שרירי באופן שהסיח את הדעת. שיערו בצבע חום-שוקולד דגדג את קצות כתפיו, ולסתו המפוסלת הייתה מכוסה בזקן קצר באותו גוון.

במבט ראשון, הוא היה רק בן אדם. מרשים. מאיים. אבל עדיין, רק בן אדם.

אך בקשתיות עיניו לא נראה הנצנוץ הירוק האופייני לבני טורא. הן היו בצבע כסף אחיד מותך. מתכת נוזלית. חסרות צבע, כמו השמלה שלי.

הגארדיאן.

הלמות מגפיו כשהלך בעקבות הווסטר תאמה את קצב הדופק שלי, שרעם באוזניי. בניגוד לטוראנים, הוא לא היה חמוש בכלי נשק, לא בחרב ולא בסכינים. אולי אבא התעקש שהוא יגיע לפגישה הזאת לא חמוש, אבל הייתה לי תחושה שהוא יכול להרוג את כולנו בידי החשופות.

בדיוק כפי שרצח את אחיו של באנר. ידיים שמתהדקות סביב הגרון עד שקנה הנשימה נמחץ.

עיניי זינקו לעבר עיני ארוסי. מבטו של באנר היה קטלני. שנאתו לגארדיאן הייתה עזה ומוחשית כמו הריח של צבע השיער שלי. אבל האלה קארין שמעה ודאי את תפילותינו לשלום, מפני שהוא ריסן את זעמו ועמד בסטואיות לצד אבא כמו הגנרל הצייתן שהיה.

לא הייתי מאוהבת בבאנר. לא התלהבתי במיוחד מהמחשבה

להפוך לאשתו של גבר שאבי שולט בו ביד רמה. אבל גם לא רציתי לראות אותו נתלה בעוון בגידה.

כוהני הווסטר נעצרו, יחד ובנפרד מכולם. הם היו קבוצה בפני עצמה בתוך האירוע המוזר הזה, כמו שהיינו מארגו, מיי ואני. הגארדיאן לא הצטרף אליהם. במקום זאת, שורת הטוראנים נחצתה כשהוא התקרב, ופינתה לו מקום לצד הנסיך זאווייר. החדר נדם. המתח היה כה כבד עד שהיה קשה לנשום. הקסם עשה לי כאב ראש.

פגישה אחת. היינו צריכים לשרוד רק פגישה אחת חסרת חשיבות. ואז באנר יוכל להתנצל ולהסתלק מכאן לפני שהווריד הפועם ברקתו יתפוצץ. ואני אוכל להתגנב לחדרים שלי, שם אישאר עד שהטוראנים והווסטר יעזבו את רוסלו.

רכנתי קדימה, והסתכנתי בהצצה נוספת באחותי. חיוך ריצד על שפתיה היפות. מבחוץ, הוא נראה חיוך צנוע ומתוק. אבל אני ידעתי את האמת. ברק ערמומי ניצת בעיניה הכחולות, כאילו היא הייתה שותפה לסוד שאיש לא טרח לחלוק איתי. מיי אהבה סודות. תוסיפו לזה מנה גדושה של עימותים וקורטוב של תאוה לשפיכות דמים, והיא הייתה מאושרת. זה היה טבעה? או שמא הדרך בה חונכה?

כשהייתי ילדה, מארגו נתנה לי בובות כמתנת יום הולדת. כשמי הייתה בת חמש, אבא נתן לה במתנה סט של סכיני זהב. היא תמצא בקלות את מקומה עם הלוחמים הטוראנים האלה, נכון? עם הנסיך הזה? מיי ירשה את גופו החזק של אבא ואת גובהה של מארגו. שמונה-עשרה שנות אימונים השחילו אותה לכדי כלי נשק. הטוראנים לא ישברו את מיי.

ייתכן שאבא בנה על כך שיקרה בדיוק ההפך. "אז איפה היינו?" שאל אבא. "הייתם מוטרדים לגבי המחיר שלכם? איך נוכל לפתור את זה?"

אממ...

הוא התרפס בפני הטוראנים? כי זה נשמע כמו התרפסות. ואבא שלי לא נהג להתרפס.

הוא הניח להערה של הפרש לגבי ספירת המטבעות לעבור ללא תשובה ניצחת. ועכשיו הוא שאל איך הוא יכול לפתור משהו שהטריד אותם?

מיי הרי רכשה את כל הערמומיות שלה בהנחייתו, אז מה באמת קורה פה? קרה כאן משהו גדול יותר מאשר מלך ששוכר שכירי חרב.

"היכרויות. לפני שנמשיך." כוהן הווסטר המרחף דיבר, קולו חלק כמשי.

מעולם לא שמעתי כוהן מדבר עד היום. ציפיתי לרעש צורמני, לנימה דוקרנית כמו הכוח שלהם. אבל קולו נשמע כמו מוזיקה, חרישי ומהפנט. קולה של סירנה ששרה לך שיר ערש לפני שהיא בולעת אותך בשלמותך.

בפקודות, הופנתה תשומת ליבם של הגברים לעברנו. חמישה זוגות עיניים טוראניות עם נצנוצי ירוק בקשתיות שלהן סקרו את מארגו ומיי, בעוד מבטו הכסוף של הגארדיאן ננעץ דווקא בי במקום זאת. הוא עורר בי אי־נוחות בדיוק כמו הקסם של הווסטר. אבא הנהן לעבר מארגו.

היא הניחה את ידה על גבה התחתון של מיי, ויחד הן צעדו לעבר הטוראנים כשאני משתרכת צעד אחד מאחוריהן.

הטוראני שבמרכז הקבוצה ענר תכשיט על מצחו. הוא לא היה משובץ בפנינים או באבני חן. הוא הורכב מחוטי מתכת מפותלים, שנארגו יחד ויצרו קו של כסף.

שערו החום היה קצר יותר משל כל האחרים, הגלים הרכים הוסטו מפניו, הקצוות הסתלסלו קלות על עורפו. צידי הכתר שלו נעלמו מתחת לקווצות השיער שמעל אוזניו. צלקת קטנה חתכה אחת מגבותיו. עיניו היו בצבע טחב ביום סוער. הגוון הזה כמעט בלע את הנצנוצים הירוקים שבקשתיות עיניו.

הנסיך זאווייר היה יפה תואר. מהמם ביופיו, ליתר דיוק, עם גבריות מתפרצת. והוא היה משועמם. הוא לא הראה ולו שמץ של עניין בפגישה עם כלתו לעתיד.

בכל רגע ציפיתי לראות אותו מפהק.

הגארדיאן, לעומת זאת, נראה משועשע, כאילו כל העניין היה בדיחה. עיניו התקמטו בזוויתיהן כשהוא גיחך.

מה היה מצחיק? מה פספסתי פה?

"הנסיך זאווייר, אני מציג בפניך את בתי מיי," אמר אבא. "כפי שנקבע במגן הדרורים, היא תהיה כלתך ביום השוויון הסתווי בעוד שלושה חודשים מהיום."

זאווייר בחן את מיי במשך רגע ארוך, ואז הביט בגארדיאן. שיחה ללא מילים התנהלה ביניהם. זה היה אחד מכוחותיו של הגארדיאן? הוא מסוגל לקרוא מחשבות?

טוב, אז אם הוא יכול לקרוא את שלי...

לך מכאן. בבקשה ותודה.

הגארדיאן הנהן לנסיך, ואז דיבר בקול צרוד שעשה לי עור ברווז. "לא היא."

מארגו מצמצה. "סליחה?"

"היא." עיניו של הגארדיאן זינקו לכיווני, וכל החדר עקב אחר מבטו. אליי.

"הנסיך זאווייר יתחתן איתה," הוא הצהיר. "הערב. היא תהיה כלתו כפרס על כך שהרג למענכם את צלופחי מח העצם."

הדממה באולם הכס הייתה סמיכה כמו ענן עשן כבד, ושאבה את כל האוויר מריאותיי. הרצפה התחילה להסתובב סביבי ולנטות הצידה, ושיווי המשקל שלי התערער.

ידה של מארגו נכרכה סביב אמת ידי, ולרגע אחד הייתי אסירת תודה על מגעה המייצב. אבל אז הציפורניים שלה חדרו דרך בד השמלה שלי ולחצו חזק כל כך שכמעט ניקבו את עורי. אבל אפילו כשהכאב התפשט משורש כף ידי למרפק, לא זזתי. לא יכולתי לזוז.

היא.

אני? הנסיך זאווייר רצה להתחתן איתי?

לא. בשום פנים ואופן לא. זה לא קורה. אני הוזה. מי האוקיינוס עלו לי לראש. או שפִּרְיוֹס שיחק בנו באחד הטריקים שלו. זה בהחלט נראה כמו משהו שאל התחבולות והתעלולים ייהנה ממנו. אולי זה היה הווסטר. אולי הכוהן שעדיין לא נגע ברצפה שתל את הסיוט הזה במוחי. זה לא היה אמיתי. זה לא יכול להיות אמיתי.

אני מאורסת לבאנר. מיי היא זו שעמדה להינשא לנסיך טורא. מיי. לא אני. מיי.

מארגו לחצה חזק יותר, קצות אצבעותיה ננעצו בבשרי. למרבה המזל, עורי לא נפצע בקלות. אחרת, הייתי קמה מחר בבוקר עם חמש חבורות בצורת חצי סהר.

אבל לא ניסיתי לנער מעליי את אחיזתה. הייתי עסוקה מדי בהקשבה למילה שאמר הגארדיאן וצרחת שוב ושוב במוחי.

היא.

היא. היא. היא.

אני.

הדממה התעצמה והתעצמה והתעצמה. המתח הכפיל את עצמו.

שילש את עצמו. הפיצוץ היה בלתי נמנע. וכאשר השקט נסדק לבסוף, החדר התפרץ בבת אחת.

"נפלה ודאי טעות כלשהי." מארגו דיברה מבעד לשיניים חשוקות. ציפורניה חפרו עמוק יותר בזרועי עם כל הברה שביטאה.

"לא." הרעים קולו של אבא, והרעיד את הקירות.

נהמה, גולמית ורעבתנית, נקרעה מגרונה של מי.

ואז הצהיר באנר את הברור מאליו. "היא ארוסתי."

וצחוק. צרוד. נמוך. יבש וחסר הומור.

מצמצתי, אילצתי את ראייתי להתמקד, חיפשתי את מקור הצחוק הזה.

הגארדיאן. הוא צחק. עיניו הכסופות הבזיקו באור לבן כמו ברק, והגיחוך על שפתיו התרחב.

חמור.

מארגו התנשפה.

אבא הדיק את הלסת.

לעזאזל. כנראה אמרתי את זה בקול רם. טוב, הוא באמת היה חמור כי הוא צחק.

פתחתי את פי, לא כדי להתנצל אלא כדי לומר זאת שוב, הפעם בצורה ברורה יותר, אבל ידו של אבי פילחה את האוויר והחזירה לחדר את השתיקה המוחצת.

נדמה כי כל גבר בחדר הכס הזדקף במקומו. אחד הלוחמים הרים את ידו, רק מעט, כאילו התכוון להניף את החרב שעל גבו.

"הנסיך זאווייר," אמר אבא. "מי היא בתי שמיועדת להיות כלתך."

אם ברצונך לוותר על החגיגות המתוכננות של יום השוויון, נארגן את טקס האיחוד שלכם הערב."

מבטי קיפץ ברחבי החדר, מנתר מטוראני לווסטר לאבא לבאנר וחזרה.

הנסיך עדיין היה משועמם. הווסטר נראה שקוע בתרדמת. באנר נראה קטלני. הבעת פניו של אבא הייתה זהירה מכדי שאוכל לפענח אותה. מי ומארגו רתחו מזעם. עליי.

והגארדיאן עדיין גיחך.

שנאתי אותו בן רגע. אולי הייתי צריכה לקוות שבאנר ישסף את גרונו.

בשם הצללים, הייתי צריכה לצאת מחדר הכס הזה. מייד. אבא לא יסכים לזה, נכון? הוא יגיד לנסיך בדיוק מה הוא חושב על כלה בתור פרס – מה שזה לא יהיה, לעזאזל. אבל אבא נותר דומם. פיו התהדק לקו דק בעורו מתבונן בטוראנים בלי להסיט את עיניו, ממתין לתשובתם. בכלל היה לו אכפת שהם מבקשים להשתמש בי כתשלום לכיסוי חוב? שהם ביקשו לסחור בבת שלו כמו בקופת המטבעות הזאת? או שמא הכעס רחש בעיני הקרמל שלו פשוט משום שהטילו ספק בפקודותיו?

לא רציתי לדעת את התשובה. כשקרעתי את עיני מאבא, מבטו של הגארדיאן חיכה. זה לא היה אותו כסף כשהיה לפני רגע. עיניו התכהו, הכסף הפך לאפור וחום וירוק. אגוז קשה כאבן. צחוקו נעלם כלא היה. ההומור שלו פינה את מקומו לזדון קר ואכזר.

הלב שלי פעם מהר עד כאב. הדופק שהלם באוזניי החריש אותן. אבל לא הסטתי את מבטי מהקשתיות המשתנות שלו. מהמבט החודר שנעץ בי. לא איכנע תחת מבטו של הרוצח הזה.

אבא לימד אותי לפני זמן רב שרק טיפשים משתוחחים בפחד. אני אולי לא הבת המועדפת עליו, אבל ניסיתי לא להיות טיפשה. לכן המשכתי להביט בעיניו של הגארדיאן, בכוח רצון חזק כמו ברזל מאוזארת'. העקשנות הזו הייתה משותפת למיי ולי. זוות פיו של הגארדיאן התעקלה כלפי מעלה.

כן, עדיין חמור. שמחה שסיפקתי לו קצת בידור היום. הרמתי בבזז את שפתי והפניתי את תשומת ליבי, הפעם לנסיך זאווייר.

לא הצלחתי לקרוא אותו. לא היה בו אף שמץ של רגש. שום סימן לעניין או לחוסר עניין. מבטו היה המבט המאיים ביותר שראיתי בחיי, אפילו יותר מזה של אבא.

צמרמורת חלפה בגבי.

אם מבטו המצמית של הגארדיאן היה מבחן, הרי שבמבטו של הנסיך הייתה גלומה הבטחה. אני אהיה אשתו.

הרצפה מתחת לנעלי הבית שלי נטתה שוב על צידה. "אתה לא יכול לקבל אותה." זעם התפרץ מגופו של באנר, הוא כמעט רטט. "היא שלי."

זה היה יכול להיות רומנטי. אלא שבאנר לא כעס מפני שגבר אחר רצה לגזול ממנו את האישה שאהב. לא, באנר זעם על כך שיאבד את הקשר שלו למשפחת המלוכה.

אולי לא הייתי הנסיכה המועדפת, אבל עדיין, הייתי נסיכה. מתנה על שירותו. סמל למעמדו.

הגארדיאן הגיב להפגנת הבוז של באנר במבט מזלזל משלו. "היא הייתה שלך. עכשיו, היא שייכת לנסיך. היא תמלא גם את תפקיד פרסי-הכלה וגם את מה שנקבע באמנה. היא תהיה המלכה שלנו." מלכה.

זה היה מגוחך. שנאתי לנעול נעליים וללבוש שמלות ולהיות לכורה בתוך הבית. תיעבתי את החדגוניות של השיעורים וההרצאות. לא נועדתי לשלוט או להנהיג. פוליטיקה הייתה משעממת ומסיבות מלכותיות היו מוערכות יתר על המידה. לא הייתי מלכה.

הכתר שעל ראשי התחיל לגרד. "לא אסכים לזה בשום פנים ואופן," הכריז באנר. "אתה תתחתן עם מי."

הנסיך זאווייר הפנה את סנטרו ושלח את מבטו האדיש אל ארוסי. התרסה להעז לקרוא תיגר על בן מלוכה. לפעול בניגוד לאמנה העתיקה ביותר בתולדות קלנדרה.

באנר בלע רוק. זאווייר פטר אותו במצמוץ ופנה אל אבא.

"הנסיך יקבל את מי שהוא חושק בה." זה היה כאילו הגארדיאן נמצא בתוך מוחו של זאווייר, ומדבר את המילים שהנסיך לא היה מסוגל להגיד. "והיא זו שהוא חושק בה."

היא. שוב המילה הזאת. אוי, אלים. חשבתי שאני עומדת להקיא.

"אמנת מגן הדרורים קובעת שתקבל בת לפי בחירתו של המלך. מאחר שאני המלך היחיד בחדר הזה, הבחירה בידי." אבא הצביע על מי. "אתה תתחתן עם מי. היא הדרור. ותקבל את הזהב שהבטחנו תמורת עזרתך עם צלופחי מח העצם."

הגברים האלה סחרו בנו כאילו היינו יכולים. מי הזרקפה בגאווה, נראה שחשה כבוד רב להיות חפץ. היא זקפה את כתפיה וחיוך זחוח נמתח על פיה.

חרקתי שיניים חזק כל כך שהטוחנות שלי כמעט נסדקו, אבל הצלחתי להישאר בשקט. מחאה מצידי לא תועיל במאום. לאנשים בחדר הזה היה אכפת קליפת השום מהדעה שלי. גורלי לא היה בידי, ועתידי ייקבע על ידי הגברים האלה.

זאווייר נאנח, כאילו הוויכוח הזה גוּזל זמן ממנוחת הצוהריים שלו. שנאתי אותו. את כולם.

"המלך קרוס צורק." שליח הווסטר של אבא דיבר באותו קול משיי כמו של הכוהן. "הבת שתוצע באמצעות מגן הדרורים היא לבחירתו של המלך."

האוויר יצא בבת אחת מריאותיי. מי היה מאמין שווסטר יושיע אותי? "האמנה דורשת רק שבת כלשהי תינתן לממלכה אחרת בכל דור. לאביה יש את הזכות לבחור איזו בת, "המשיך הכוהן. "אם כי יש עדיין את עניין פרס הכלה תמורת חיסול הצלופחים."

אבא הניד בראשו. "אין שום פרס כלה. אנחנו נשלם בזהב." "הוא לא רוצה זהב," אמר הגארדיאן.

נכון. היא. הוא רצה אותי. למה? אני לא מיוחדת. הכוהן השני, הווסטר שעדיין ריחף מעל הרצפה, הרים יד, ולפני שדיבר, ידעתי שאתעב כל מילה שתצא מפיו. "הנסיך הרג שבעה יצורים נקביים בשמך, לפי בקשתך, המלך קרוס. אם הוא דורש פרס-כלה, יש לשלם אותו. והכלה שתיתן כפרס היא לפי בחירתו." "שישה," תיקן אותו אבא. "היו רק שישה צלופחים."

שישה או שבעה. למי אכפת ממספר אקראי של מפלצות? אז מה אם זאווייר היה טוב בחרב או בחץ וקשת או בכלי הנשק שהוא השתמש בו כדי להרוג את החיות האלה? אפשר בבקשה לחזור לכל העניין הזה

של פרס-כלה? כי ממש רציתי לדעת אם אני עומדת להתחתן או לא לפני עלות השחר.

"המלשינים שלך טעו, הוד מלכותך." חיוכו האכזרי של הגארדיאן התרחב. "שבעה צלופחי מח עצם נקבות נטבחו במעבר קריסנת'. כולם על ידי הנסיך עצמו. לפי שרשרת השביעיות, הנסיך יכול לדרוש פרס-כלה."

שרשרת המה? הגנבתי הצצה חטופה אל מארגו, והבור בבטן שלי גדל פי שניים כשהצבע אזל מפניה.

"שרשרת השביעיות היא לא יותר מאשר אגדת ילדים." אמר באנר בלעג. "לא ניתן לאכוף את חוקיה. אז קח את הזהב שלך ולך. תחזור כשתהיה מוכן לשאת את מיי לאישה ולחתום על מגן הדרורים." "שרשרת השביעיות אינה אגדה," אמר הגארדיאן לבאנר. "הבקשה שלכם לחיסול הצלופחים הייתה צריכה להיות ספציפית יותר."

ספציפית לגבי מה, בדיוק?

"על מה אתה מדבר?" כולם נראו מופתעים שיש לי קול. "שרשרת

השביעיות? מה זה?"

"שבעה חיים בשרשרת." השליח של אבא דיבר בעדינות, כאילו הוא מרכך את המסר. "לפני זמן רב, לפני חמש הממלכות, היבשות והימים רחשו מפלצות. כדי להחזיר לעצמם את השליטה, הוציאו האדונים השולטים צו. כל לוחם שסיכן את חייו ונלחם בחיות יזכה בפרס לבחירתו אם יחזור עם ראשיהן של שבע נקבות שחוטות בנות אותו המין. כמו כל האמנות, שרשרת השביעיות נחתמה בקסם שלנו." כלומר מוות לכל מי שיפר את תנאיה. אם אבא היה חייב לנסיך וסירב לשלם, קסם הווסטר יגבה את חייו.

זו הסיבה שהטוראנים הביאו את הכוהן הנוסף הזה? כדי לאכוף את הצו? ובכן, אם הייתה לו הסמכות לחתום את ההסכם, אז הוא יכול גם לבטל אותו, לא?

"למה שבעה?" קולי רעד. "למה המספר הזה חשוב? ולמה נקבות?"

"כדי לשנות את שרשרת החיים," אמר הכוהן המרחף. "הריגת

שבע נקבות תשבור את השרשרת. אם שוברים אותה במספיק מקומות, היא לא תחזיק מעמד."

לא יהיה קל להרוג כל כך הרבה מפלצות ולהישאר בחיים. אז השליטים הקדמונים נתנו להם תמריץ להישגים כאלה? אלו שינצחו יזכו בפרס. אפילו כלה.

באנר צדק. זה נשמע כמו סיפור מתוך ספר ילדים. "שרשרת השביעיות אינה אמיתית. זו אגדה ותו לא." אבא זקף את סנטרו. "הכלה היחידה שתינתן לנסיך זאווייר היא מיי כדי למלא את תנאי מגן הדרורים. לא אשלח את אודסה במקומה של מיי בגלל איזה מיתוס ארכאי כמו שרשרת השביעיות." הווסטר המרחף הישיר את מבטו לאבא. "מה שאתה מכנה מיתוס ארכאי הוא קסם עתיק. וקסם עתיק הוא עדיין קסם, ילד. הוא אמיתי בהחלט." אחרי המילה האחרונה של הכוהן נשבה רוח קפואה בחדר הכס. היא הצליפה בחצאיות שמלתי סביב קרסוליי והעיפה קווצת שיער של מארגו אל פניי.

ואז, כאילו מעולם לא נשבה, הרוח פסקה. שולי שמלתי נפלו באוושה על נעלי הבית שלי.

מארגו הזדקפה והרפתה סוף־סוף את אחיזתה בזרועי. ההקלה הייתה קצרת מועד. הווסטר ירד על רגליו, רגליו נחו סוף־סוף על הרצפה. זה ודאי קרקע את הקסם שלו, העצים אותו בצורה כלשהי. העקצוץ בעורי חדר עמוק יותר, חד יותר ככל שהקסם שלו פעפעע ברחבי החדר.

הרוח נעלמה, אך הקור נותר, וירד נמוך יותר ויותר. גבישים נוצרו על החלונות. כפור כיסה את הרצפה. נשימותיי הרדודות הפכו לרסיסים לבנים. שיניי נקשו.

הזמן האט עד כדי זחילה, דקות חלפו בייסורים דוממים, ועדיין הטמפרטורה לא עלתה. אם הוא ישאיר אותנו כאן, אם הוא ילכוד אותנו בחדר הזה, כולנו נקפא למוות.

כאילו הווסטר לא הבהיר דיו את האיום, הטמפרטורה צנחה שוב, והפכה כה קרה עד שטעם מתכתי של דם התפשט על לשוני. טעמן של ריאות קפואות. נחיריי צרבו עם כל שאיפת אוויר.

לצידי, מארגו התחילה לרעוד. מיי, לשם שינוי, נראתה מבועתת. אפילו אבא החוויר.

הטוראנים עמדו דוממים כמו פסלים, לכאורה לא מושפעים מהקור. לרגע אחד תהיתי אם הווסטר חסך מהם את תצוגת הראווה שלו, אבל כפור התפשט על התכשיט של הנסיך. זאווייר והגארדיאן חלקו מבט, לא של דאגה אלא של אזהרה.

אבא הרחיק לכת כשהטיל ספק בקסמו של הווסטר. "אני עצמי חתמתי את השביעיות בקסם שלי ובדמם של מלכים קדומים." קולו של הווסטר היה קטלני כמו רסיסי הקרח שהתהוו על התקרה. "היזהר לפני שאתה מכנה זאת מיתוס ארכאי."

אבא הרכין את ראשו. זו הייתה הפעם הראשונה בחיי שראיתי אותו מרכין ראש בפני מישהו אחר. הוא לא עשה זאת אפילו בפני שליח הווסטר שלו עצמו. אכן, הכוהן הזה עמד להרוג את כולנו, אז עכשיו באמת היה הזמן להפגין מעט ענווה. "אני מצטער, כוהן גדול, מלמל אבא."

כוהן גדול? ה־כוהן הגדול? די, היו לי כבר מספיק הפתעות להיום. בראש שלי התחיל להיגמר המקום לאחסן בו את כל המידע החדש הזה. הפגישה הזו הייתה אמורה להיות רק עניין פורמלי. אם הייתי יודעת שהכוהן הגדול של הווסטר יהיה נוכח בה, הייתי ממשיכה לשחות.

על פי אותו ספר אחד ויחיד שמצאתי על האחוזה, הווסטר חיו חיים ארוכים אך לא היו בני אלמוות. מאחר שהכוהן הגדול לא נראה ולא נשמע במשך עשורים, מרבית האנשים האמינו שהוא מת.

אז לא, הוא פשוט התחבא לו אצל הטוראנים. הוא היה השגריר של הנסיך זאווייר? הוא התגורר בטורא?

"היא בתך, נכון?" שאל הכוהן הגדול.

"כן." אבא הנהן.

"אז היא תהיה כלתו של הנסיך הן לפי תנאי מגן הדרורים והן לפי

תנאי שרשרת השביעיות."

זאת. היא.

אני.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן